

```
94  
95  
96  
97  $({hana : hanus},  
98     function () {  
99       zabiť (matku);  
100    });
```

```
101  
102  
103  
104  
105  
106  
107  
108  
109  
110  
111  
112  
113  
114
```



```
// MARENČIN PT
```


Hana Hanus
ZABIŤ MATKU

MARENČIN PT

© Hana Hanus, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Layout © Marta Blehová, 2019
806. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-0467-1 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0468-8 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0469-5 (ePub)

0. Všetko ide akosi hladko

„Nevyriešilo by sa všetko tým, ak by sme mohli zabiť naše matky?“ pýtam sa pána Baruza. Ležím na pohovke zahľadená na tmavú kožu posiatu drobnými jazvami, ktorá mi obopína holennú kosť. Denné svetlo na nej zvyrazňuje mastný film z teľového krému. Zatiaľ sa zdá, že všetko ide hladko.

„Áno, ale len na chvíľu,“ hovorí pán Baruz. Posadím sa, chodidlá mi spočinú na mäkkom koberci pred pohovkou.

„Tak to sme v peknej piči,“ obrátim sa k nemu. Sedí v kresle pri konci pohovky, kde mám naskladané vankúše pod hlavu. Pohýbem palcami na nohách a cítim pod nimi jemné bodanie neviditeľných omrvínok.

Baruz nadhodí, či by som nezvážila možnosť, že úkladná vražda rodiča nemusí byť jediné východisko ako sa dostať z ťažkostí. Palce na nohách výstražne nadvihnem.

„Ste zbabelec a navyše tu máte neporiadok.“

„Všetko je na svojom mieste.“ V Baruzovom hlase začujem náznak únavy, pocítim nad ním prevahu. Rozhovor mu oči vidne nevonía.

„Na koberci máte bordel. Celý čas ma tu pichajú omrvinky, ale nemôžete ich vidieť, lebo si šúchate oči a nemôžete cítiť ich bodanie, lebo chodíte obutý,“ hovorím zvýšeným hlasom.

„Mám sa kvôli vám začať vyzúvať? Prečo sa neobujete vy?“
Baruzov úsmev ma zneistí, mám chuť vyplaziť jazyk.

„Prečo by som mala? Nohy mi nepáchnu, a ak by som sa obula, zašpinila by som vám pohovku.“

„Budem radšej mlčať, možno tak skôr na niečo prídeme,“
povie Baruz a odmlčí sa.

1. Gepardy sú väčšie svine ako hady

Odchádzala som na Ostrov. Mama mi pred odletom darovala malé kožené puzdro. Obe sme vedeli, čo v ňom je, ale žiadna z nás sa neodvážila obsah puzdra pomenovať nahlas.

„Dávaj na to pozor,“ povedala mi v detskej izbe. Puzdro som rýchlo zasunula na dno otvoreného kufra medzi uteráky a rýchloobväzy.

Čosi s jemným šuchotom spadlo, izba náhle potemnela. Ešte pred malou chvíľou prenikalo cez žalúzie svetlo, no teraz boli stiahnuté. Mama stála uprostred izby vedľa kufra, za celý čas sa nepohla. Prstami som rozťahla žalúzie. Vonku bolo sivo, lialo a ulice zaplavovala privalová voda. Po slnečnom dni nebolo ani stopy.

„Asi sú pokazené,“ zaťahala som za šnúrku pri okennom ráme. „Kedy začalo pršať?“

„Dávaj pozor, aby si to nezlomila,“ pokračovala mama, ako by ma nepočula. „Dávaj pozor aj na puzdro, aby si ho nestrátila. Dávaj pozor, aby ti puzdro, ani jeho obsah neukradli.“

Mama sa zohla ku kufru a kostnatou dlaňou prešla po najvrchnejšom uteráku, akoby ho chcela vyrovnáť alebo z neho

zmiešť drobné čiastočky prachu. Konce uteráka však boli také našponované, že neviditeľné častice prachu sa na ňom mohli odrážať ako na trampolíne. Neodrážali sa, lebo tam žiadne neboli.

„Hovoríš, akoby si mi dávala atómovú bombu,“ snažila som sa smiechom zahnať stiesnený pocit. Za oknami sa ozval rachot. Voda už dosahovala na úroveň druhých poschodí okolitých panelákov. Nejakí zúfanci sa usilovali dostať do bezpečia svojich domovov. S nákupnými taškami križom cez prsia kraulovali proti prúdu a voda im z nich odplavovala rožky aj peňaženky. Domov si nevyberieš, napadlo mi a po očku som pozrela na mamu. Chcela som otvoriť okno a zakričať na ľudí, aby sa radšej nechali unášať. Možno by ich prúd priviedol domov dlhšími, no menej drastickými cestami.

„Vieš, čo si o obsahu puzdra myslím. Začiatky bývajú ťažké, ale ty to môžeš ešte prekonať,“ povedala mama. Nešťastníkov za oknami som ponechala ich osudu.

„Sľúb, že si budeš dávať pozor,“ podišla ku mne.

„Neboj sa, mami.“

„Bojím sa,“ vzlykla.

„Neboj sa, lebo sa začnem báť aj ja.“ Objali sme sa. Kútikom oka som nazrela cez škáru medzi žalúziami. Detské ihrisko pred našim panelákom zmizlo, ale dážď sa zmiernil a voda prestala stúpať. Nebolo vidno žiadneho z plavcov, len na mieste, kde kedysi býval plot škôlky, plávali na hladine kusy šatstva. Mamu som objala silnejšie.

Stáli sme v mojej detskej izbe a v objatí hľadali bezpečie. Čím dlhšie sme sa objímali, tým viac nás premkýnal strach

a tým viac sme sa báli pustiť. Bola som rada, že nie som vonku, priestor mimo ohraničenia štyrmi stenami izby bol pre mňa synonymom nebezpečenstva. S mamou sme boli jedno.

Na mamine slová som si spomenula týždeň od svojho príchodu na Ostrov.

Je hlboká noc. Cítim, ako Santi kľže perami nižšie a nižšie. Nadvihnem sa na lakťoch a aj v šere vidím, ako mi okolo pupku vyrašil čierny, pevný, krátky mach. Ak by mal mach koreň, nachádzal by sa určite v priehlbine, ktorá mi pripomenula traumatické oddelenie sa od matky.

V okamihu môjho narodenia som začala hľadať pocit bezpečia, pripravilo ma oň rytmické a bolestné sťahovanie stien maternice, ktoré ma vypudilo cez slizký tunel do neznáma. Najprv sa zdalo, že som ho našla. Prisala som sa na čosi hebké a mäkké, plné mlieka. Jemná dľaň ma pri tom hladkala po hlavičke a ja som sa zadúšala od rozkoše. Odrazu opäť tma. Nejaké iné, drsnejšie dlane ma násilne vzali od zdroja mojej jedinej slasti. Zrevala som, až popraskali stehy na lone mojej matky a revala som dovedy, kým som sa opäť neprisala. Vždy to trvalo veľmi krátko. Snažila som sa kričať hlasnejšie, aby pochopili, že tu nejde len o hlad, ale o bytostnú potrebu zachrániť sa pred chaosom, ktorý ma obklopil. Dva dni od môjho vypudenia som o prsník prišla úplne. Domotali to, ako potom ešte mnohokrát. Mame sa vraj tvorilo málo mlieka a ja som podľa sestričiek plakala preto, lebo ma nedokázala nasýtiť. Len potom som začala revať tak, že ma s mamou radšej predčasne poslali z nemocnice domov.

V staršom veku som si zvykla napúšťať vaňu a schúlená do kľbka som sa ponárala do teplej vody. Nebola plodová, po chvíli som sa začala dusiť. Občas som sa dusila aj ohňom z cigarety, ale pre znovuobjavený príjemný pocit satia som túto malú prekážku dokázala úspešne prekonať. Časom sa pravidelnosť premenila na naruživosť.

Zaľahám za mach, no vyšmykne sa mi z prstov a posúva sa o čosi nižšie. Moje lono teraz celé zarastá. Napínam nohy, v dlani zvieram kus plachty. Santi ma začína štekliť. Zdesenie mi na chvíľu dovoľuje zabudnúť na jeho mikróbmi posiaty jazyk. Chodidlom sa zapriem o matrac. Santi ma štekliť rýchlejšie.

„Santi,“ zaprotestujem. Môj hlas ho však skôr povzbudzuje. Kus plachty mi vlhne v dlani, zadržiavam dych a snažím sa nepohnúť ani o milimeter. Po niekoľkých dlhých sekundách, počas ktorých som sa takmer zadusila, pri prvom prísune kyslíka od úľavy zastonám. Štekanie ešte viac zosilnie. Čím rýchlejšie ma Santi štekliť, tým viac kvílím a tým viac ma štekliť. V panike sa posadím, v tme mu nájdem tvár a vsúvam jazyk do jeho úst. V tej chvíli neriešim, že prehltám vlastné mikróby.

„Začiatky bývajú jednoducho ťažké,“ vravím mu s ústami plnými slín. Nemám ich kam vypluť. Santi na mňa nechápavo hľadí.

„Preboha, si panna?“

„Preboha, nie!“ S nevôľou prehltám sliny.

„Máš nejakú traumu?“

„Nie, ale okolo sexu je priveľa otravných záležitostí. Množia sa baktérie, chlpy sa lepia od potu a slín a zdarný koniec celé-

ho procesu nie je napriek tomu zaručený. Masturbáciu považujem za oveľa jednoduchšiu cestu k rozkoši.“

„Milovanie si práve nazvala procesom,“ zvolá Santi naoko pohoršene. S galantným úklonom mi pobozká hánky.

„Dovoľ, aby som ti ukázal, že sa mylíš.“

Snaží sa a ja, premožená Santiho gavalierskym gestom, sa snažím zabudnúť na ťažké začiatky aj na mikróby. Priráža rýchlo a tvrdo, až mi ich v jednom momente všetky vyrazí z hlavy a zostáva v nej prázdno. Tomu sa hovorí zdarný koniec.

Na Ostrove som bola už niekoľko týždňov a Santiho jazyk v mojom lone prestal štekliť. V jedno popoludnie, keď bola väčšina zamestnancov na šichte, som za zamknutými dverami svojej chatky vylovila z kufra kožené puzdro od mamy.

V okolí je ticho, pradie len chladnička. Obsah puzdra opatrne zvieram medzi palcom a ukazovákom a otáčam na dennom svetle. Nechtiac naň dýchnem a sklíčka sa rosia. Červené rámy mi pripomínajú menštruačnú krv. Premýšľam, či mama zámerne vybrala farbu, ktorá symbolizuje počiatok uvedomovania si vlastnej ženskosti.

Moje úvahy prerušia nejaké zvuky spoza dverí. Po špičkách prejdem k oknu, dve srnky sa pasú na trávnej ploche blízko chatiek. Sú zvyknuté na ľudí, na rozdiel odo mňa sa ich neboja.

S odhodlaním prejdem k veľkému zrkadlu na dverách skrine a nasadím si dioptrické okuliare. Z ostrých kontúr mojej tváre sa mi zatočí hlava. V očiach mám stále aj kontaktné šošovky, ktoré si každé ráno vkladám do očí.

Obzerám si obočie vytvarované do striešky, ktoré vytrča z rámu a všimnem si jeden chĺpok, potreboval by vytrhnúť. Už sa otáčam na päte s úmyslom ísť po pinzetu do kúpeľne, ale pred zrkadlom ma zadrží stupňujúci sa tlak na nose a za ušami. V snahe zmierniť ho, trhnem kútikmi úst. Nepomáha. Prst vsuniem do jednej nosnej dierky a nechtom zaryjem do sliznice na vnútornej kosti. Jemne zabolí, tlak okuliarov povoluje. Povzbudená úspechom pootvorím pery, napnem jazyk a vystrelím ním von. Strhnem sa od bolesti aj ľaku. Niekto klope. Počujem Santiho hlas, skúša kľučku. Rýchlo sa upravím.

„Uvarím ti obed,“ v chvate hovorím Santimu medzi dverami. Santi vie, že neviem variť a tajne dúfam, že návrh venovať sa kulinárskym dobrodružstvám ho odrovná natoľko, že prehliadne moje rozpaky.

„Cez okno som videl, ako robíš pred zrkadlom nejaké grimasy. Si v poriadku?“ skúma moju tvár.

„To sú také protivráskové cvičenia,“ mávnem rukou a vykročím do kuchyne. Z poličky rozrušene vyberiem balík toastového chleba. Na jeden krajec naukladám hrubé plátky masla, ementálu a jeden šalátový list, všetko zalejem kečupom a preložím druhým krajcom.

„Dala si tam priveľa masla.“ Santi ma neisto sleduje.

„Maslo je zdravé.“ Tanier položím pred neho.

„Nie v takom množstve.“ Zahryzne do sendviču a vytlačí z neho trochu kečupu. Končí na bielom obruse.

„Si chudý, mal by si priať.“ Prstom rozmažem krvavú mačuľu na obruse a ochutnám ju. Nechutí ako moja krv, ktorú

som kedysi oblizla z použitej menštruačnej vložky v snahe zistiť sa vlastnom jazyku, čo za tajomstvá skrýva moje vnútro.

„Nepáčim sa ti?“ Santi prestane prežúvať a spýtavo na mňa hľadí.

Santi bol predátor z Latinskej Ameriky, zapáčil sa mi hneď, ako som ho uvidela. Pri chôdzi sa mu vlnili boky a nohy kládol ladne pred seba. Z ničoho nič vždy na chvíľu zastal, obzeral sa naľavo, napravo, prižmúril oči, akoby hľadal nejakú korisť, na ktorú môže zaútočiť, a keď zazrel mňa, elegantne pricipital a predstavil sa s jemným úklonom. Mal všetky predpoklady, aby ma zbavil ťažkostí s procesom, ktorý iných uspokojoval. Nepátrala som, akú hudbu, knihy či filmy má rád, či verí v boha a v akého, či za neho, nebodaj, nepovažuje sám seba a aké hlboké dokážu byť jeho city. Časom som zistila, že počúva Beatles, má rád filmy Stanleyho Kubricka a boha vidí skôr v oblakoch ako v sebe. Začalo mi záležať na tom, či sú Santiho city ku mne hlbšie ako prepadlisko v matraci, ktoré doň vyhlíbili naše telá.

Nadvihnem tanier a obrus jedným ťahom stiahnem dolu.

„Kedy prídeš dnes večer?“ pýta sa s plnými ústami.

„Neviem, či prídem. Ráno vstávam pred svitaním, chceme stihnúť prvý trajekt.“ Pokrčený obrus hodím do koša na špinavú bielizeň.

„Prečo musíš upratovať teraz?“

„Znervózňovalo by ma to.“

„Budeš mi chýbať. Prečo vlastne musíš ísť do Kanady?“

Aby som sa konečne vyspala. Na horizonte Ostrovných